

Puivelde, homilie 17 januari 2024

Beste mensen,

Ik ben lid van de klappers. Wij zijn een kleine groep van enthousiaste mensen die geïnteresseerd zijn in de geschiedenis van ons dorp Belsele, en dus uiteraard ook Puivelde.

Een dorp is niets anders dan haar inwoners en hun verhalen. Maar elke keer iemand sterft, verdwijnen ook duizenden verhalen. Dat is de reden waarom wij met de klappers zijn begonnen. Wij willen, rond bepaalde thema's, verhalen uit de recente geschiedenis van Belsele opschrijven. Wij willen deze verhalen redden van de vergetelheid. Zo publiceerden wij een brochure over de bloementeel in Belsele (klap-rozen), het rijke caféleven (toog-klap) en de geschiedenis van het vervoer (klap-band).

Vorig jaar is de verering van Sint-Antonius in Vlaanderen erkend als immaterieel cultureel erfgoed. Voor ons was dat de aanleiding om een vierde themanummer samen te stellen rond deze mooie en unieke traditie. En het is ons gelukt. Ik ben dan ook erg fier en dankbaar u vandaag deze brochure te kunnen en mogen voorstellen.

Ik ga eerlijk zijn. Een jaar geleden wist ik eigenlijk bijna niets van Sint-Antonius. Maar toen Chris, een van onze meest enthousiaste medewerkers, een tekst schreef over deze man, verraste het mij dat Antonius tot op vandaag een inspirerende figuur blijft. **Ik zou graag kort drie voorbeelden bespreken.**

Een eerste gebeurtenis uit het leven van Sint Antoon die mij verraste, was het feit dat hij zich uit het dagelijkse leven terugtrok en in de woestijn ging leven. **Ik vroeg mij af : wat heeft die man beziel.** Waarom alles achterlaten? Weggaan en de woeste en bij momenten gevaarlijke natuur intrekken ? Alle welvaart inruilen voor een hard bestaan ?

En ik vond **een mogelijk antwoord op deze vraag op een verrassende plaats.** Ik las een interview in de krant met Tine Embrechts over haar 15-daagse trektocht door het winterse, ijskoude Groenland; op dit moment een populair televisieprogramma. In dat interview vertelt zij het volgende : *ik lees voor : De leegte die na een paar dagen in mijn hoofd sloop. Geen enkele gedachte, geen enkele bezorgdheid. Alles was weg. Alles viel van mijn schouders. Dat was zo'n uitzonderlijk gevoel. Ik denk dat ik nog nooit zo dicht bij de basis van leven ben geweest.*

Ik ga hier nu niet beweren dat we allemaal een expeditie naar Groenland moeten maken; wel integendeel. Maar het is wel een herkenbaar gevoel dat wij zodanig opgeslorpt kunnen worden door het dagdagelijkse leven dat het een probleem wordt. Zorg voor een huis, werk en carrière, zorg

voor ouders, partner of kinderen, het huishouden, grote en kleine gezondheidsproblemen, financiële zorgen enz. Daaraan even kunnen ontsnappen kan heel veel energie geven. Antonius ging daarom in een spelonk wonen om zijn hoofd leeg te kunnen maken en opnieuw te kunnen bidden en mediteren, Tine trok naar Groenland, voorlopig heb ik genoeg aan een boswandeling af en toe.

Een tweede aspect dat mij heel erg trof gaat over de Antonieten; de eerste volgelingen van Antonius. Zij verkregen op een bepaald moment het recht om hun varkens vrij te laten rondlopen in de dorpen. Deze varkens leefden van het afval van de mensen. Maar, als ze werden geslacht mochten de Antonieten het vlees niet zelf opeten. **Het vlees werd verdeeld onder de armen.**

De link met wat hier vandaag in de kerk gebeurd is natuurlijk niet ver te zoeken. Maar laat ons ook eens buiten deze kerkmuren kijken. Wat is bijvoorbeeld **de Warmste Week van studio Brussel** ? Mensen die zich op heel veel verschillende manieren inzetten om nadien de opbrengsten te verdelen onder de armen ? Samen miljoenen euro's te verzamelen voor het goede doel ? Ook hier is de link opvallend én actueel.

En ten slotte viel mij **nog een derde aspect op**. Mensen die al iets ouder zijn weten dit heel zeker. Ondanks de vooruitgang van de wetenschap hebben wij heel belangrijke zaken niet in de hand. Ons geluk wordt niet alleen bepaald door vaccins, welvaart, bezit, sociale zekerheid. **Ons geluk en dat van onze geliefden blijft kwetsbaar.** Ik denk dat dit een van de belangrijkste redenen is dat tot op vandaag mensen op het feest van Sint-Antonius naar de kerk komen. Vroeger waren het vooral boeren die de bescherming van hun veestapel kwamen afsmeaken. Maar we kunnen dit ook breder zien. Het feit dat geluk broos is, maakt ons kwetsbaar. Het is die kwetsbaarheid die vroeger de boeren naar de kerk bracht. Vandaag brengt het ook andere mensen naar de kerk. Op deze manier blijft Antonius bijna 1.800 jaar na zijn dood mensen inspireren.

Ik wil hier eindigen. De vraag uit het evangelie van vandaag is een vraag die ons nog steeds bezig houdt. **“Waarom vraagt u mij naar het goede ?”** Antonius had hier een duidelijk antwoord op. Een antwoord dat tot op vandaag een inspiratie kan zijn.

Ten slotte. Jezus heeft ooit de handelaars uit de tempel geranseld. Ik hoop dat dit nu niet zal gebeuren. Ik wil immers graag nog vermelden dat deze brochure achteraan in de kerk, in café de oude brouwerij, beenhouwerij Jacobs De Roover en straks ook in de parochiezaal voor drie euro te koop wordt aangeboden.